

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/97/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3814213252
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3814213252.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beáty Čupkovej a sudkýň JUDr. Aleny Záhumenskej a JUDr. Viery Škultétyovej a JUDr. v právnej veci navrhovateľa U., zastúpeného V. proti odporcovi Y., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu Y., zastúpeného E., o zaplatenie 6.495,12 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 25. novembra 2014, č.k. 6C/130/2014-50 takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v napadnutej časti **p o t v r d z u j e .**

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd svojím rozsudkom uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 5.732,49 eur s úrokom z omeškania zo sumy 5.657,04 eur vo výške 9,75 % ročne od 05.11.2012 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti návrh zamietol. Vyslovil, že o náhrade trov konania rozhodne v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 497, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 2 zákona č. 258/2001 Z. z., § 101 Občianskeho zákonníka. Rozhodol na základe výsledkov vykonaného dokazovania, z ktorého mal za preukázané, že v konaní bolo preukázané, že právny predchodca navrhovateľa a odporca uzavreli dňa 26.03.2008 zmluvu o splátkovom úvere, ktorou poskytla R. odporcovi úver vo výške 4647,15 eur. Odporca mal úver splácať v počte splátok 120 pri výške mesačnej splátky 69,84 eur od 20.07.2010 do 20.3.2018. Odporca úver prestal splácať a ku dňu postúpenia pohľadávky na navrhovateľa predstavoval zostatok istiny úveru 6153,78 eur, riadneho úroku 821,17 eur a úroku z omeškania 420,34 eur. Odporca skutkové tvrdenia navrhovateľa nepoprel s tým, že úver splácal len do obdobia, kedy prišiel o zamestnanie. Predmetom konania podľa návrhu navrhovateľa bolo neuhradených 93 splátok vo výške 6495,12 eur, a to splátky od 20.07.2010 do 20.03.2018 (93 x 69,84 eur). Súd prvého stupňa konštatoval že, svojou povahou išlo o zmluvu o úvere podľa § 497 a nasl. ustanovení Obchodného zákonníka, zároveň i o zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 2 písm. a/ b/ zákona č. 238/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmluvy a podporne i o spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 a nasl. ustanovení Občianskeho zákonníka. Predmetná zmluva má všetky zákonné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, odporca a ani vedľajší účastník nedostatky obsahových náležitostí zmluvy nenamietali. Odporca mal splácať úver vždy k 20. dňu kalendárneho mesiaca. Podľa oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti z 16.10.2012 vyplýva, že mimoriadna splatnosť všetkých splátok úveru nastala ku dňu 16.10.2012. Navrhovateľ podal návrh na súd 18.07.2014, pričom súd prvého stupňa sa vzhľadom na vznesenú námietku premlčania prednostne zaoberal premlčaním jednotlivých splátok úveru. S prihliadnutím na to, že na daný vzťah aplikoval všeobecnú premlčaciu dobu podľa Občianskeho zákonníka, ktorá je trojročná, priznal súd prvého stupňa navrhovateľovi splátky splatné tri roky pred podaním návrhu. V tejto časti považoval súd prvého stupňa návrh za dôvodný, pretože išlo o nepremlčané splátky splatné tri roky pred podaním návrhu, a ktorých splatnosť nastala v dôsledku mimoriadnej splatnosti úveru ku ňu 16.10.2012. Názor vedľajšieho účastníka, ktorý odvíja počiatok

plynutia premlčacej doby od momentu, kedy mohol veriteľ prvýkrát využiť právo a vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru po tom, čo odporca úver nesplácal viac ako 10 dní v zmysle čl. 7 bod 7.6.1 VOP považoval za nesprávny. V tejto súvislosti uviedol, že ide o právo veriteľa, ktoré môže a nemusí využiť v prípade, že nastanú tam predpokladané skutočnosti. V konaní nebolo preukázané, že by právny predchodca navrhovateľa R. uvedené právo využila a uvedené nemožno vyvodiť ani z prílohy č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok, kde sa konštatuje počet dní omeškania 1.213, pretože tento údaj sa netýka omeškania všetkých splátok, ale zrejme len najstaršej omeškanej splátky. Rovnako nemožno spočítavať dni omeškania, ktoré plynuli do podania návrhu, pretože predmetom konania boli len splátky splatné 4 roky pred podaním návrhu, preto splatnosťou skorších splátok sa súd ani nezaoberal. Keďže súd prvého stupňa považoval splátky splatné od 20.07.2010 do 20.06.2011 za premlčané, v tejto časti návrh zamietol ako nedôvodný. Pokiaľ sa týka úroku z omeškania, súd prvého stupňa priznal navrhovateľovi úrok z omeškania splatný od splatnosti jednotlivých splátok do vyhlásenia mimoriadnej splatnosti do 04.11.2012 vo výške 75,45 eur v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 Nariadenia vlády č. 87/95 Z. z. Od 05.11.2012 kedy nastala splatnosť všetkých splátok v dôsledku vyhlásenia mimoriadnej splatnosti zo sumy priznaných splátok vo výške 5.657, 04 Eur, priznal aj úrok z omeškania 9,75 % .

Proti tomuto rozsudku vo výroku, ktorým bol návrh zamietnutý podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ. Navrhol aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že jeho návrhu v celom rozsahu vyhovie. Odvolanie podal z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočne zisteného skutkového stavu veci. Zastával názor, že súd prvého stupňa na danú vec nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčacej doby. Mal za to, že bolo potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, keďže ide o zmluvu o úvere, a teda absolútny obchodno-závazkový vzťah aj napriek tomu, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6MCdo/4/2012 zo dňa 27.03.2013.

Odporca sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

Vedľajší účastník na strane odporcu odvolanie proti rozsudku v zákonom stanovenej lehote nepodal. Vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhovateľa i napriek tomu navrhol rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a návrh v celom rozsahu zamietnuť. K odvolacím dôvodom navrhovateľa - aplikácii ustanovenia Obchodného zákonníka sa vo svojom vyjadrení k podanému odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. v rozsahu podaného odvolania a jeho dôvodov, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p. Predmetom preskúmania odvolacím súdom bol len výrok, ktorým prvostupňový súd v prevyšujúcej časti návrh zamietol. Rozsudok okresného súdu nebol napadnutý účastníkmi vo výroku, ktorým bolo návrhu vyhovie. V tejto časti rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť, a preto krajský súd uznesenie okresného súdu v tejto časti nepreskúmal (§ 206 O.s.p.).

Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní navrhovateľom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vyhodnotil dôkazy v konaní vykonané každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti, odôvodnil, z akých dôvodov, a ktoré tvrdenia účastníkov mal za preukázané, a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Námietky navrhovateľa, uvedené v podanom odvolaní, preto nemohli v danej veci privodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní totiž neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na ne v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa dodáva nasledovné:

Odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa nijako nepopiera že, by zmluva o úvere nebola absolútnym obchodom a ani dôvodnosť aplikácie ustanovení Obchodného zákonníka. Odvolací súd však zdôrazňuje, že prednosť majú osobitné ustanovenia právneho poriadku, ktoré sú súčasťou špeciálnej právnej úpravy v oblasti spotrebiteľského práva vrátane ustanovení § 52 až § 54 Občianskeho

zákonníka. O tom, že v danej veci ide o spotrebiteľskú zmluvu nie sú žiadne pochybnosti. Zmluva o splátkovom úvere bola uzavretá medzi odporcom a právnym predchodcom navrhovateľa R. dňa 26.03.2008. Navrhovateľ pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Naopak odporca nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Navrhovateľovi je preto dôvodné priznať postavenie dodávateľa a odporcovi postavenie spotrebiteľa. Odvolací súd nevidí dôvod na vylúčenie aplikácie priaznivejšieho ustanovenia o premlčacej trojročnej dobe podľa Občianskeho zákonníka oproti premlčacej dobe štvorročnej podľa Obchodného zákonníka a to s poukazom na ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Občiansky zákonník ako kódex občianskeho súkromného práva obsahuje úpravu premlčania a je pre nepodnikateľov výhodnejšia. V danej veci vedľajší účastník na strane odporcu vzniesol námietku premlčania. Z obsahu spisu vyplýva, že odporca uzavrel zmluvu o úvere dňa 26.03.2008 pričom sa zaviazal splácať úver v mesačných splátkach vo výške 69,84 eur s tým, že prvá splátka bola splatná dňa 20.04.2008, splátky úveru v počte 120 boli splatné vždy k 20. dňu v mesiaci, pričom nepremičané sú len splátky splatné v období troch rokov pred podaním návrhu počnúc od 20.07.2011 do konečnej splatnosti, t. j. do 20.03.2018. Ide o 81 splátok, t. j. celkom splátky vo výške 5657,04 eur. Súd prvého stupňa preto správne postupoval, keď navrhovateľovi priznal len tieto nepremičané splátky s príslušne zmluvným úrokom a úrokom z omeškania. Nakoľko zo strany navrhovateľa nedošlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru ani k odstúpeniu od zmluvy bolo potrebné na predmetnú vec aplikovať ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka v zmysle ktorého sa zročnosť každej splátky posudzuje samostatne a teda aj premlčacia lehota plynie pre každú zo splátok samostatne.

Odvolací súd poukazuje na aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v súvislosti s novelou zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa vykonanú zákonom č. 102/2014 Z. z. s účinnosťou od 01.05.2014 v čl. VIII., podľa ktorej v zmysle § 5b orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátenie jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť, alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Ide o ustanovenie, ktoré ukladá povinnosť najmä súdom (ex offa) skúmať, či v súvislosti so spotrebiteľskými zmluvami nedošlo k premlčaniu. Vzhľadom k tomu, že táto novela zákona o ochrane spotrebiteľa nemá prechodné ustanovenia, má súd povinnosť prihliadnuť k premlčaniu ex offa pri všetkých sporoch vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv v čase svojho rozhodovania (napr. 3 MCdo 14/2014)

Je nesporné, že dlhšiu dobu bola súdna prax pri posudzovaní právnych vzťahov, vyplývajúcich z úverových a podobných zmlúv, vrátane zmlúv o osobnom účte uzavretých medzi bankou a spotrebiteľom podľa Obchodného zákonníka, nejednotná pri posudzovaní týchto právnych vzťahov v otázke premlčania. Novela Občianskeho zákonníka, vykonaná zákonom č. 102/2014 Z. z. v znení zákona č. 151/2014 Z. z. v bode 1. v § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pripojila vetu: „Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva“. Uvedené ustanovenie nadobudlo účinnosť 01.05.2014 a právny predpis, ktorého je súčasťou, nemá prechodné ustanovenia. To znamená, že od jeho účinnosti sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom.

Citovaná právna úprava dáva odpoveď na zjednotenie súdnej praxe v otázke premlčania pri spotrebiteľských zmluvách, ktoré boli uzavreté podľa Obchodného zákonníka aj pred účinnosťou tejto novely. Z dôvodovej správy k zákonu č. 102/2014 Z. z. vyplýva, „že na zmluvy uzatvárané spotrebiteľmi, t. j. spotrebiteľské aj obchodné zmluvy, sa použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka a nie Obchodného zákonníka. Znamená to, že ak si zmluvné strany písomne dohodli v zmysle § 262 Obchodného zákonníka, že sa ich vzťah bude riadiť Obchodným zákonníkom, pre spotrebiteľské zmluvy to bude inak. Rovnako to bude platiť aj pre tzv. absolútne obchody, upravené v § 261 ods. 6 Obchodného zákonníka. Ak sa uzavrie spotrebiteľská zmluva podľa Obchodného zákonníka, keďže v Občianskom zákonníku nie je upravená, tak okrem vymedzenia zmluvného typu a jeho podstatných náležitostí sa na všetko ostatné bude vzťahovať Občiansky zákonník“. Uvedené znamená, že na premlčaciu dobu v spotrebiteľských zmluvách treba aplikovať úpravu v Občianskom zákonníku (§ 101), teda trojročnú premlčaciu dobu.

Odvolací súd konštatuje, že zmluvný vzťah medzi navrhovateľom a odporcom na základe zmluvy zo dňa 26.03.2008 je spotrebiteľským vzťahom, ktorá skutočnosť nie je sporná. Preto bolo potrebné v danej veci otázku premlčania posúdiť podľa § 101 Občianskeho zákonníka tak, ako to správne konštatoval súd prvého stupňa.

Z týchto dôvodov krajský súd rozsudok okresného súdu v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

Nakoľko odvolací súd rozhodoval o odvolaní proti rozhodnutiu vo veci samej ktorým nebolo rozhodnuté o trovách konania z dôvodu postupu podľa § 151 ods. 3 O.s.p. o trovách odvolacieho konania rozhodne podľa § 224 ods. 4 O.s.p. súd prvého stupňa.

Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.